

jeste nastojanje da se misli mogućnost vremenitosti kao takve i u celini unutar kako osoba A kaže „maksimalnog nadzora sećanja“. Drugim rečima, da li je moguće zamisliti sećanje, ne samo prošlog već prisutnosti same? Da li je moguće zamisliti sadašnjost redukuvanu na pred-stavu, pounutrašnjenju? I sve zavisi od toga kaže osoba A „kako neko iskušava aktualnost“.

Dosada kao fenomen raskriva ambis, ili Afgrund na danskom, bitka u njegovoj razlici spram bića. U jeziku koji primenju A, dosada je odlika panteizma. Kako A kaže: „Dosada je demonski panteizam“. Ovaj totalni momenat manifestuje se u vidu ekscesa subjektivnosti spram čitavog područja *ekonomije*, područja konstituisanog polarnošću rada i dokolice. Organizacija vremena preko rada i dokolice ne ukazuje na koren dosade, tj. ne ukazuje na temporalnost egzistencije. U dosadi vremenitost pokazuje sebe, doduše kao ono što prekoračuje smisao subjektivnosti – dosada se pokazuje kao ništa. Onaj ko se dosađuje ima previše vremena, vreme više nije organizovano radom i dokolicom, tj. subjektom.

Osoba A je u “Plodoredu” svestna razlike između originalnog vremena i vremena projekta, ali sam eksperiment usmerava u pravcu poricanja ove razlike, tj. u pravcu pitanja da li i kako samosvest može sačuvati pristunost za sebe, kako može sebe sačuvati kao temelj organizacije vremena. Aov metod plodoreda ima za cilj da potisne vremenitost koja ne može biti stavljena pod moć predstavnosti. Avom estetizam nije ništa drugo nego moderna metafizika na delu, ono što će se nazivati u *Ponavljanju* pesničkim načinom egzistiranja i mišljenja.

Metod plodoreda sastoji se u izbegavanju iskustava koja bi samosvest učinila ranjivom spram onoga što ona ne može postaviti. Sa jedne strane to podrazumeva uzdržavanje od prijateljstva, rada i braka, tj. od svega onoga što „etičko“ sa sobom nosi – tj. usmeravanje sebe spram budućnosti koja ne može u celini biti anticipirana. Međutim, sa one strane odbacivanja ovih oblika moralnog života,